

[Indenrigsministeren]

Da spørgsmålet særligt vedrører Boligministeriets lovgivning, har jeg bedt dette ministerium om en udtalelse over sagen.

Når Boligministeriets udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til det stillede spørgsmål.

Spm. nr. S 352

Til *socialministeren* (17/12 87) af:

Agerschou (SF):

»Hvor klager man, hvis en kommune nægter at yde den rådgivning og vejledning, som følger af § 28 i bistandsloven?«

Svar (5/1 88):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Da rådgivning og vejledning er en ydelse efter bistandsloven, kan klager over afslag på at yde rådgivning i en konkret sag indbringes for Amtsankenævnet, i Københavns og Frederiksberg Kommuner for Den Sociale Ankestyrelse, efter bistandslovens almindelige klageregler.

Er der tale om en klage over en kommunes generelle serviceniveau på rådgivningsområdet, skal en sådan klage rettes til de sociale tilsynsmyndigheder, dvs. Socialstyrelsen som 1. instans og Socialministeriet som 2. instans.

Tilsynsmyndighederne kan dog ikke gribe direkte ind over for kommunerne, men kan alene give henstillinger og vejledning.

Er der tale om, at personalet i kommunen ikke lever op til kommunens almindelige serviceniveau, skal klager herover rettes til borgmesteren/kommunalbestyrelsen.

Spm. nr. S 369

Til *sundhedsministeren* (4/1 88) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Mener ministeren, at det påhviler Københavns Amt eller Sundhedsministeriet at udrede årsagerne til den overhyppighed af kræftforekomster, som ifølge Kræftens Bekæmpelse og Miljøministeriet optræder i Københavns Amt, og hvilke initiativer har ministeren eventuelt allerede taget med henblik på en sådan udredning?«

Begrundelse

Ifølge et »kræftatlas«, som er udsendt af Kræftens Bekæmpelse og Miljøministeriet, har

ikke mindre end 17 ud af 18 kommuner i Københavns Amt en overhyppighed af kræftforekomster i forhold til landsgennemsnittet.

Efter SF's opfattelse er forebyggelse af sygdom og eliminering af miljøbetingede årsager en meget vigtig del af sundhedspolitikken. Derfor har SF i Københavns Amdsråd foreslået, at amtet skulle foretage en nærmere vurdering af årsagerne til de hyppige kræftforekomster. Dette forslag kunne imidlertid ikke finde flertal, idet flertallet mente, at ansvaret lå hos sundhedsministeren.

Det er vigtigt at få placeret ansvaret for en udredning af årsagerne til den hyppige kræftforekomst, så der kan sættes ind med forebyggende foranstaltninger. Sagen må ikke blive kastebold mellem forskellige myndigheder og dermed reelt lagt i syltekrukken.

Svar (18/1 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Sundhedsstyrelsen har i anledning af spørgsmålet udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Embedslægeinstitutionen for Københavns Amt og Frederiksberg har i en rapport »Kræftforekomst i Københavns Amt 1970-79« nøjere evalueret de foreliggende data for Københavns Amt, herunder foretaget opstilling over de mest markante tilfælde af øget kræftforekomst i de forskellige kommuner i amtet. De fleste af de i perioden registrerede kræfttilfælde har med overvejende sandsynlighed deres oprindelse i påvirkninger, som ligger ca. 20 år tilbage, og er derfor bl.a. afhængige af befolkningens flytning til og fra Københavns Amt. Der er i rapporten præsenteret overvejelser om mulige forebyggende initiativer af henholdsvis primær og sekundær profylaktisk karakter.

En detaljeret udredning af den relativt øgede kræftforekomst i Københavns Amt, herunder en undersøgelse af, i hvilket omfang hyppigheden af de forskellige kræftformer kan tilskrives f.eks. livsstil og miljøforhold, er en opgave af overordentlig stort omfang. Det er ikke Sundhedsstyrelsens opfattelse, at en sådan videnskabelig/epidemiologisk/statistisk undersøgelsesaktivitet naturligt kan henlægges i centraladministrationen, herunder hverken i Sundhedsministeriet eller Sundhedsstyrelsen. Det vil være mest nærliggende, at de decentrale myndigheder eller andre institutioner/organisationer